

Широка вядомы ў рэспубліцы Тураўскі народны хор (Гомельская вобласць), якім кіруе заслужаны дзеяч культуры БССР М. Бяспалаў. Хор не раз паспяхова выступаў на абласных і рэспубліканскіх аглядах, а таксама перад хлебаробамі раёна.

Наш няштатны фотакарэспандэнт М. Мінковіч сфатаграфавуў удзельнікаў хору—работніцу Тураўскай музычнай школы В. Дэдавец, піанеражэтую васьмігоднай школы М. Ерамейчык і калгасніцу сельгасарцель «Новае жыццё» Т. Рэдзіонаву на рэпетыцыі перад выступленнем.

ФЕЕРВЕРК ДРУЖБЫ

МІЖНАРОДНАЯ ЦЫРКАВАЯ ПРАГРАМА У МІНСКУ

Адчуванне святочнасці пачынаецца яшчэ з вуліцы: на праспекце перад будынкам цырка — натоўп гледачоў; часта гучыць традыцыйнае пры аншлагах — «ці няма ў вас лішняга бірліка?»; аператары тэле- і кінахронікі здымаюць першыя кадры рэпартажаў.

І праграма пачынаецца святочна. Няхай перад традыцыйным, але сёння ў ім асаблівы сэнс. Неадрама музычным уступам да праграмы быў новітнік «Марш моладзі свету». Артысты інсцэніравалі гэты марш. Гуцаць прытані на многіх мовах...

нага фестывалю цыркавага мастацтва Дзімчава паказала грунтоўную, разгорнутую праграму.

Вялікі поспех выйшаў на долю заслужанай артысткі Чэхаславацкай Сацыялістычнай Рэспублікі Марыі Рыхтаравой. Пад самым купалам цырка яна свабодна і смела робіць чыжыя трукі лаватэраў гімнастыкі без страху і лонжы. Бясспрэчна, гэта эфектна, але нашы гледачы да такога відовача не звыклі і трымалі сабе напружана пры выкананні нумара. Праўда, гэта зусім не зменшыла поспеху артысткі. А калі яна, сыхоўшы на манеж пасля такой складанай праграмы, нечакана падала гледачам два рытмічныя танцы, выкананыя лёгка і грацыозна, яе доўга не адпусцілі з манежа.

На манеж выйшаў на невялікім веласпедзе ўс сям'я—бацька, маці і сын Позна (ГДР). Але ніхто з прысутных не пярэчыць, што сям'я сядзіць на шы і бецкі. Тым больш, што сям'я тут жа даўшэ сваю вялікую мастацкую самастойнасць. Яго вступленне на вышэйшым узроўні (у жангіраванне, і эквілібрыстыка) — адзін з лепшых нумароў у праграме па майстарству.

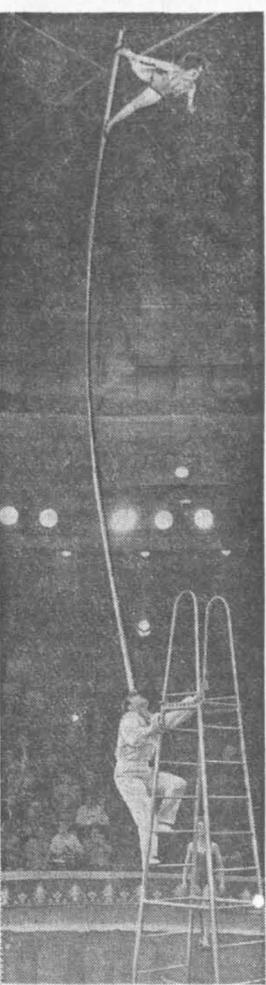
З Венгрыі выступалі дзве маладыя групы. Паветраныя гімнасты Аэронас ужо зараз выступаюць цікава і ўпэўнена. А іх маладосць—лепшая зарука, што ў іх рэпертуары паявіцца каронныя трукі гэтага чыжыка і цудоўнага жанру. Як ні дзіўна, найменш дакладны быў адзін з нумароў «лятаючыя мужчыны». Чыжыка ж даўчат працавала чыста, з добрым паучцём тэмпу і адлегласці.

Сямёра Мадар — скакуні з падкіднымі дошкамі. Прыгомы, разамшыты, любімы гледачамі нумар. Ён быў выкананы добра, з захваленнем, з вялікай пэтрабальнасцю да сабе: калі трук выходзіў неадкладна, яго абязваваў паўтарай. Так было з найбольшым сальтам на калону з трох чалавек. Калі маладая група захава сваю склад, ад яе можна многага чакаць.

Югаслаўскі артыст Карылава прадэманстраваў дзіўнае ўменне гучыцца на баласан на свабодным дроце. Хоць у сэнсе эстэтычнасці сёбе-тэра было б перагледаць, у цэлым незвычайнасць нумара, граничная выключнасць і тэмперамент выканаўцы прыносяць яму вялікі поспех.

Яго змялі, маніпулятар Вукмановіч, быў не менш тэмпераментны і арыганальны. Прызначе, жанр маніпуляцы ў іншых рэпертуары Меры вычарпаны. Тут іншы раз важны не што робіць артыст (гэта часта рабілі і да яго), а як ён гэта робіць. Вукмановіч перадаваў і нечаканасцю труквай, і сцэнічным захваленнем, якое адрозьняе перадава гледачам, і непадзольным гумарам.

Нельга не сказаць пра паучыц братаня цэпа і дружбы, з якімі сустраклі гледачы ўдзельніку праграмы. І пасля парада-развітання ніхто з гледачоў не спытаўся дадому, усё гасцініца і цэпа праводзілі артыстаў міжнароднай цыркавой праграмы «Агі дружба».

Лаўрэаты Міжнароднага фестывалю цыркавага мастацтва, балгарскія артысты Дзімчава. Фота Ул. Круна.

У міжнароднай праграме былі і прадстаўнікі савецкага цырка—артыстка Я. Лапіна, якая з майстарствам паказала пластычны зрост, сілавую акробату А. Кальцоў і А. Цыганкоў.

Дывановы клоунаў, заслужаных артыстаў Удмурцкай АССР В. Арлова і Г. Трапіцына мінчане ўжо ведаюць. Частка іх выказаў гледачым знаёма, з прыемнасцю былі сустрачаны і новыя—у тым ліку сатырычныя куплеты на музыку «Песенькі пра вярбу». Аднак імяна тое, што гэтыя куплеты так часта выконваюць і іншыя артысты, лішні раз падкрэслівае рэпертуарны голас у найбольшым цыркавым жанры—«дывановы».

Нельга не сказаць пра паучыц братаня цэпа і дружбы, з якімі сустраклі гледачы ўдзельніку праграмы. І пасля парада-развітання ніхто з гледачоў не спытаўся дадому, усё гасцініца і цэпа праводзілі артыстаў міжнароднай цыркавой праграмы «Агі дружба».

«Настанцін Заслонаў» — адбылася гэтымі днямі і зачынка гэтага рэпертуару «Дрыгач».

П'еса польскага драматурга П. Хайноўскага «Дрыгач» прыштучна ўвагу артыстаў Барысавскага народнага тэатра. Папрацавалі аматары сцэны над ёю нягледзячы на тое, што гэтае п'еса была ўжо паказана ў нашым тэатры ў 1964 годзе.

Нядаўна тэатр выехаў на гастроляў у гарадскі пасаёк Казаліцы. Жыжары з іх пачынаюць прагледзець спектакль «Дрыгач».

Тут адбылася прэ'ера вядзіві «Любы, любі, Ул. Маса і М. Чарвінскага. Першым гледачамі былі працоўныя горада. Заўвага гэтыя ж спектаклі быў паказаны налагасінам сельгасарцель «Беларусь» Ляхавіцкага раёна.

У адказ на падобныя вершы-пытанні і на шчырую гаворку, з якімі звяртаецца да чытачоў паэт, нельга заставацца зусім абіяным. Іншая справа, што не заўсёды пагаджаецца з А. Вялічым, бывае, і крыўдуеш на тое, як ён часам бярэ не надта глыбока. А гэта зусім не гаворыць потым. А зараз засведчыць безумоўную вяртасць лепшых баявчых твораў — яны чытабельныя. Іх можна смела адносіць да ліку даходлівых і гэта шырырае кола чытачоў «Высонага поўня».

Нават адкрытыя павучальна сціраманасць некаторых твораў (з абязваваю распырванай, як у жанры балі, «маралі») не выклікае рэзкага чытацкага пратэста. Бо А. Вялічы нясё і тут паўны народны погляд на чалавечыя паводзіны і ўчынк. Фальклорная постанальнасць не бліжэйшы яго, паэт наўмысна карыстаецца ім.

Калі на бярэе шпанаў «уступілі ў бой за сваю хату» з вераіям, гэта значыць, надыходзіць вясна. А калі яна надыходзіць, чытаць нам, жонка, не да сну: На бярэе бой, а ўсім прычэма — Не прасіць раюныя вясну. А прасіць — дык вам адпомсціць лета. («Прычэма вясны».)

Думаю, што ў чытача нават з'явіцца ўсмішка, калі пасля маладо-

ГІНЕ НЕ ТОЛЬКІ ПРЫГАЖОСЦЬ...

ХАРАКТАР чалавека, ды, бадай, і цэлага народа, нельга зразумець, не ведаючы краю, дзе ён жыў, дзе сфармавалася яго душа. Кожнаму з нас даводзілася чытаць, ды і пераконвалася самому, як высаконародна дзейнічае прырода на чалавека, узбагачае яго духоўна.

Калі я бачу, як сяняе сокам ссецаная рукой браньера бярэнка, як прагныя рукі вырабаюць з сажалі лямчой і нарасць у час нерасту, як гіне ад грубага абходжання прыгажосць... мне здаецца, што гэта ранаць і траўміруюць не прыроду—душу чалавека.

Не так даўно здарылася мне сядзець з вудачкаю на беразе Друці. Рыба бралася дрэнна, ужо мношчу траляталася ўсюго некалькі анушкоў-недаросткаў. «нашчая вудачка».

Эк, гранаціку б з гэтую аму!—летуценна ўдзыхнуў мой прычэп, урач мясцовай балыціцы. — Вось былі папачыткі! Не, ён не быў драпежнікам. Рыба яго зусім не шкваліла ні як спартыўны трафей, ні як прадукт, ні як тавар. Проста як чалавек працігнаўша складу розуму ён унёс «рашпраную»: прымічкі больш сучасны, чым дзедзідыны вудачкі, спосаб лову. Я быў паспрабаваў прычэпці папярнярую лямчой аб тым, што...

«Нічога з ёю не зробіцца...» Як часта сустракаеш вусе таное раўнадушна-спаўняецае або проты неувачнае стаўленне да прыроды: гэта, маўляў, ніякаяна, «бобава», наша справа ўзяць, а яна, прырода, была, ёсць і будзе, нідзе не дзенецца. Я не гавару пра алозных драпежнікаў—іх, праўда, таксама нямаля, а гавару пра ма савае неувачна ў гэтай справе. Толькі не за першае паўгоддзе 1964 года Інспекцыяй Ветрыбоду ў Магілёўскай вобласці было затрымана 358 браньераў! А калі не было затрымана? Смела можна сцвярджаць, у дзесяці, у дваццаць разоў больш! Чатыры Інспектары на сотні кіламетраў Дняпра, Сожа, Бярэзны, Друці, Проні, Басі, на дзесяці азёр і малых рэк—што яны практычна могуць зрабіць? Грамадскасць? Так, гэта, вядома, даволі вялікая сіла, але Інспектар-актывіст, як правіла, а браньераў звычайна па адным не ходзіць. І часам ад актывіста патрабавуца немалая мужнасць, каб не схібіць перад браньерамі. Вось чацвёртага мая гэтага го-

ДРУГАЯ РАФЕСІЯ ПІТЭКТАРА

не будынка Дома архітэктара «Выстаўна работ архітэктара Ул. Я. Жылава».

Ты ўжо наперад адчуваеш малюніцкае раку, архітэктурнае заставу, два першыя аб'екты і старым Міндзікі помніку архітэктара горада (стары касцёл ст., брама Кальварыйскіх, нелі сабора Бернара а манастыра і г. д.). Тут і ты ў сваёй сённяшняй прыгажыні Мінск — рукава раіца і вечар над Вясліцам, прыгожы будынік і асымбллі сталіцы рэспублікі. Цікавыя работы, выкананыя тупшу на каларывым ватмане, — «Дом адпачынку ў Астрашчым Гарыду», «Ваза».

Ва ўсіх гэтых работах адчуваецца рука архітэктара, яго пільная ўвага да разнастайных, нават драбнічкіх дэталей. Але ні на хвілінку не пакідае адчуванне, што гэта малюнік не толькі архітэктара, але і мастака па натуре, які здольны перадаць не толькі архітэктурную дэталю, але і паучыць. І настраіць, і прыгажосць міндалёгнага стану прыроды.

На выстаўцы няма вялікіх палатнаў. У асноўным тут зноды, замалюўкі, графічныя лісты. Амаль усё выканана акаваральна, тупшу, некаторыя — гуашшу, маслам.

Мы ідзем па выстаўцы ад зноды да зноды, і такой пачатнасцю і бясхітраснасцю дыхнула на нас ад пейзажу Карэлі, зробленых у

М. ШУМАЎ, спец. кар. «Літаратуры і мастацтва»

да работы саўгаса «Дашкава» тав. Хадановіч, Інспектар-актывіст, спрабаваў затрымаць на рацэ Лохва двух браньераў. Яго па-зверску аблі, а прыгнучу хулігану да адказнасці не ўдалося: сведку не было. Ды і дзе возьмеш сведку ў глухіх кутку!

— Мінцыя нам дрэнна памагае — скардзіцца ў Інспекцыю. Суды таксама вельмі неахотны разглядаць нашы заявы, быццам браньераў — не злычынства, а звычайнае свавольства, за якое і караць некі ніёмка.

І паказваюць дакументы, называюць факты. Старшы Інжынер-Інспектар тав. Мірошкін, напрыклад, не можа без абурэння ўспамінаць, як у Крычаве судзіла тав. Сава адміністрацыя, накладзенныя Інспекцыяй на дыра-тара і старшага майстра Крычавскай ЦЭЦ за спуск сцёжных вод у Сож. (Праўда, пазней абласны суд перагледзеў гэты раісанне і штрафы з вінаватых былі спяганыя).

— Не памагаем? — абуралася са свайго боку юрысты. — Рыба-ахова настолькі непісьменна афармляе справы, што, выхадзіць з іх, мы часта не можам судзіць людзей, не маем права! І апрох таго, работнікі Інспекцыі часта пераважваюць свае паўнамоцтвы, выходзяць за рамкі закону!

— Ды і самі гэтыя Інспектары таксама... І ў іх рыльця ў пушкі! — сцвярджаюць у пракуроры. — Хоцце, пакажам акты аб іх паводзінах? І паказваюць. Ёсць такія акты. Словам, уземяна непрыязнасць набывае ўсё больш пагражалыны памеры. Пагражалыны для справы, для аховы прыроды, а для чалавека — гэта ахова прыроды.

А чаму б Інспекцыя па ахове прыроды не перадаць органам міліцыі? Фактычна ж іна і выконвае міліцыйскія функцыі: ловіць паўшчынаў, ахова прыроды, іна аддае пад суд, і скончылася б аўтарытэт Інспекцыі ў народзе, палепшыцца б яе кадры — міліцыйская форма да многата абязвае. І тых, хто яе носіць, і тых, хто з ёю сутаняцца.

І, нарэшце, гаўнае. Прапаганда неабходнасці аховы прыроды, народнае дабро вядзецца настолькі бяздарна, прымытыва і неахайны, што практычна зусім не дзейнічае на псіхалогію людзей. Я палавіну дня спрабаваў высветліць, чым займаецца абласное аддзяленне Добраахвотнага таварыства па ахове прыроды. Але яго старшыня І. Вялічы так спрытна выкручываў ад адказу, што я ўрэшце вымушаны быў адступіцца

ваенныя гады; такім «сапраўдным» халадом саканічвай ранацыі планавана цябе «Крыжовік» (1964), што ты ўжо не сумняваецца — перад табою мастак, які шукае новае гумачне фарбаў.

— Кожны самы няясны знод — гэта ўспамін, кавалачак з жыцця, — гаворыць аўтар работ. — У ваенныя гады я служыў у авіяцыйных частках у Карэлі. Увесь час са мною быў зноднік. Аднойчы ідзем з заданым Кожныя пяцінаціць метраў міля. Але гэта спакое і вяселіна стаіць на гэтым мінным полі драўляны помнік рускага дойдліства — Нікольскага царква, што нельга ўстрымацца, каб тут жа не зрабіць некалькі надлюў...

Побач знод «Палажэнае возера». Шкі бліздыны бераг, перакручаныя лодкі. Здаецца, што на свеце няма ваіны. А гэта ж тут у 1942 годзе Ул. Борман саскочыў у машыны «на перакру», паставіў зноднік і ўбачыў саўдаты-убека, параненага, які ўсміхаючыся, сказаў: «Хорошо рисуи, правильно рисуи, скоро конец войне будет, память будет».

І дзе б ні быў мастак: калі маленькага непрыкметнага балотца, ва ўманавым доме, адкуль відаць у аранжавым сонечным зяніні

з поўнай упэўненасцю, што перада мною вопытны «палюўчыц»: і вяліч, і сляды хвастом заматаць Умее.

Дзяржінспекцыя па ахове прыроды, Добраахвотнае таварыства па ахове прыроды, Таварыства рыбацоваў і палюўчыц... Міжволі прыгвадзца прымаўка аб сямі няньках.

Тры тысячы і пянаціцца Тры тысячы — гэта таны. Прыкладна такую колькасць свежай (марозжанай і ахалоджанай) рыбы з'ядаюць жыхары Магілёўшчыны за паўгоддзе, не лічычы салёнай, вэнджанай і інш.

Пянаціцца — гэта таксама таны. Столькі рыбы вылавлялі ў ўсіх нашых рэках і азёрах 13 рыбавадзельчых брыгад за першае паўгоддзе 1964 года. Трынаціцца брыгад — пянаціцца тры або паўпрацента ад усяй колькасці, што спяжываецца. Тона з хвосцікам на брыгаду. За паўгоддзе. Для кожнага разузнага чалавека «этага лічба можа азначаць толькі адно: або ў магілёўскай вядзавіах так мала рыбы, што няма сэнсу трымаць 13 брыгад, або большая частка ўлоўва ідзе «налева».

Хутчэй за ўсё, і тое і другое разам. Карысці, як кажуць работнікі аб'яўдліва і абспажываюца, ні на грош; здабыча гэтых брыгад практычна ніяк не адбываецца на забеспячэнні насельніцтва рыбай. А шкода вялікая: гэта залатое дню для браньераў, спекулянтаў і іншай нечысці. Усе гэтыя брыгады належыць да Гомельскага рыбавадзельчых (у Магілёве сваёю імя), рыбу я здаюць мясцовым гандлёвым арганізацыям, пераважна ў сельмагі, сталовыя, закусныя, якія знаходзяцца ў падпарадкаванні абласпажываюца. Далэй слова на наглядны пракурора аддзела гэтай арганізацыі. Надзеждзе Пятроўне Абражэвіч:

— Рыбалавцы брыгады? У нас у вобласці? Першы раз чуо, Нічы сувязі з нас з імі няма, пачынаюць іх прадукцыю таксама няма...

Значыць, прэмія—здача рыбы на месцах праходзіць практычна бескантрольна. З усмі вынікам, што выкаюць адсюль. Ці не пара скончыць з гэтай завядзёнкай?

160 ПРАЦЭНТАў ПЛАНА — ГЭТА ДОБРА ЦІ ДРЭННА!

Здаецца, Аскаў сказаў, што сапраўдна прыгажосць прыроды — у спалучэнні вады з лесам. Ніякі займаюць амаль трэць плошчы нашай вобласці. Як быццам не так ужо і мала хоць і менш, чым у іншых абласцях. Але калі паглядзець на гэтую лічбу праз лупу, так сказаць, праанатаміраваць яе.

Прырода не храм, а майстэрня, і чалавек у ёй работнік. І чалавек у ёй работнік. — сказына ў Турганева. Зусім справядліва. Але хто ж разбірае сены ўласнай майстэрні, каб здабыць дошак на мэбллі? Магілёўская вобласць.

Яна вельмі своеасабліва складзена, гэтай кніга Антона Вялічана — «Высокі поўдзень». Мабыць, паэт адчуў нейкую патрэбу выступіць перад чытачамі не з усмі, што напісаны ў апошнія гады, а з самым характэрным для яго. Ён адбіраў вершы, якія здаваліся яму найбольш «бывальчымі». І сапраўды «бывальчымі» парадаваў чытачоў, прыхільнікаў яго гучнага і ў добрым сэнсе слова стракатага таленту.

Паглядзець, напрыклад, якія ярныя колеры ажываюць пад ярным паэтам:

У нашай сонечнай хашыне, Здаецца, сены расцілі: То колер жоўты, Колер сіні, То матылі ўсе, Матылі.

Або прыгадаць тое сіняе і цюжэе раіне, падаеі ягона сталі цюжэе добра вядомага чытачам, я сказаў бы, хрэстаматынага вёша «Смерць Малані». Якой трагедыяй робіцца ўсё дакладна жыццёвая і разам з тым вельмі сімвалічная сізня, калі мы бачым яе праз блэк і раніку:

А вепер халады ад рачкі Павеіу на твар бы, на свецку. І свецкі міртва, міртва...

дык высветліцца, што сюды ўваходзяць і лес, пасаджаны, скажам, мінулымі летам, ростам з куст прыдарожнага палыну; і лес-падлетак; і так званы спелы лес, г. зн., сапраўдны, той, які мы прывыклі называць лесам. Узрост спелатага лесу — ад 40 да 100 гадоў, у залежнасці ад парод. Асцяна становіцца спелай пад сорок гадоў, асцяна—пад васьмідзесят, дуб—пад сто. Вось такога спелатага лесу ў нас усюго наля трош працэнтаў ад агульных лясных масіваў.

Разлікова высецка на вобласці ў 1961 годзе складала 559,2 тысячы кубічных метраў, у 1962 — 593,4, у 1963—593,4. Фаніччана ж адпаведна—807,1, 913,8 і 955 тысяч кубічных метраў.

Не трэба мець багатае ўдзельненне, каб зразумець, да чаго гэта можа прывесці ў самы бліжэйшы час, тым больш, што прыведзеныя вышэй лічбы фаніччана высецкі значна зменшыны, а іх улічваюцца толькі лясы так званыя «гадоўнага карыстання». А ёсць жа і іншыя і каласныя, і роўныя «ведзасныя». Апроч таго, здааруца і самавольныя высецкі: толькі за першае паўгоддзе 1964 года суды вобласці разгледзелі тысячы спраў ад леспарушэнняў!

Могучы скажыць: гаспадарка Імкліва развіваецца, лесаматэрыялы патрэбны дзасару, і тут ужо нічога не папашам, дзавядзецца ісці на ахвяры і г. д. Няпраўда! Аднаворнік ляніага і непааротлівага на розум чыноўніка! Можна і здаволяцца ўсе патрэбы гаспадаркі, і не перавышаць разліковых норм высецкі, і не знішчаць наша багацце—лес. Прыклад таму—Латвія. Нельга суседзі аб'яднаць лясам і лесаматэрыялы ў адно ведамства. Пярпер адані гаспадар і сцяе лес, і класіфікацыя аб яго адпаведна. Дзакуючы гэтаму дзасаткі тысяч кубаметраў дзасных «адхоўваць» (галіні, сучні, траскі) яны раней проста паліліся на лесасека, як гэта і сёння робіцца ў нас, пачалі ўтылізавацца, пайшлі на карысць. Адпаведна зменшылася і патрэба ў дадатковых высецках. У вельмі кароткі тэрмін латышы здолелі падраўняць разліковую і фаніччанаў высецкі, больш таго — дамагліся зніжэння норм разліковай высецкі!

З зайздасцю гавораць пра гэта работнікі Магілёўскага аблгаста, ішчуды афіцыйныя запіскі ды артыкулы ў часопісы і газеты. Але — «як пугай па вадзе». Горка ўсім-хаючыся, расказаюць пра аднаго вялікага ляснага начальніка, які, будучы дырэктарам суседняга з нашым лясгаса, дамагаўся аб'яднання, а пярпер, узлезшы па службовы лесвіцы на адну-дзве прыступкі вышэй, павярнуў на 180 градусаў і гэтак жа зачыта атакуе ўсялякія прапановы накіонт гэтага. Дзавіш тут, смюцця леснікі, яму ж дзавядзецца пры той жа зарплата і чыне мець у два разы больш клопатаў!

Прырода не храм, а майстэрня, і чалавек у ёй работнік. І чалавек у ёй работнік. — сказына ў Турганева. Зусім справядліва. Але хто ж разбірае сены ўласнай майстэрні, каб здабыць дошак на мэбллі? Магілёўская вобласць.

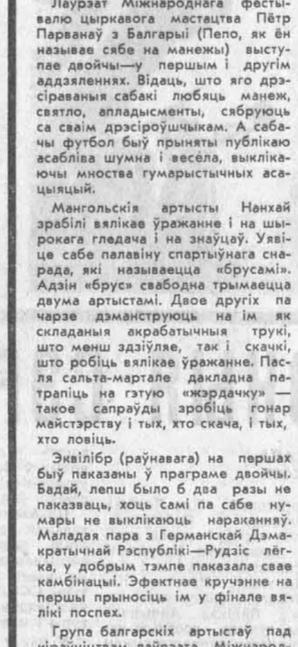
Яна вельмі своеасабліва складзена, гэтай кніга Антона Вялічана — «Высокі поўдзень». Мабыць, паэт адчуў нейкую патрэбу выступіць перад чытачамі не з усмі, што напісаны ў апошнія гады, а з самым характэрным для яго. Ён адбіраў вершы, якія здаваліся яму найбольш «бывальчымі». І сапраўды «бывальчымі» парадаваў чытачоў, прыхільнікаў яго гучнага і ў добрым сэнсе слова стракатага таленту.

Паглядзець, напрыклад, якія ярныя колеры ажываюць пад ярным паэтам:

У нашай сонечнай хашыне, Здаецца, сены расцілі: То колер жоўты, Колер сіні, То матылі ўсе, Матылі.

Або прыгадаць тое сіняе і цюжэе раіне, падаеі ягона сталі цюжэе добра вядомага чытачам, я сказаў бы, хрэстаматынага вёша «Смерць Малані». Якой трагедыяй робіцца ўсё дакладна жыццёвая і разам з тым вельмі сімвалічная сізня, калі мы бачым яе праз блэк і раніку:

А вепер халады ад рачкі Павеіу на твар бы, на свецку. І свецкі міртва, міртва...

Польскія баласэры Дрэліх на канаце.

Польскія баласэры Дрэліх на канаце.

НА СЦЭНАХ НАРОДНЫХ ТЭАТРАЎ

У Палацы культуры Імя Ул. І. Леніна рабочым і служачым вагона-рамонтнага заводу была паказана п'еса-спектакль «Кіно з браньерамі» па п'есе К. Грушынскага. Пастаноўку аміцыйшай рэжысёр Пастаноўку аміцыйшай рэжысёр народнага тэатра А. Лісоўскі, гледачы вельмі шчыра сустраклі новую работу аматараў сцэны.

Гэты спектакль паказаў прагледзець будаўнікі горада. Праз

некалькі дзён яны будуць запрошаны ў тэатр.

БАБРУЙСК

Месці Бабурынскага народнага тэатру зноў сабраліся на рэпетыцыі. Свой новы сезон яны вырашылі пачаць п'есай «Палац Кірычата А. Карнейчыка. Пад кіраваннем рэжысёра В. Шурына пачаліся застыльныя рэпетыцыі. У спектаклі будуць заняты артысты народнага тэатра А. Казьмірава, Я. Кілічкі, А. Пярліна, Г. Эпштэйн і іншыя. Мастак М. Паўлюк пачаў працаваць над дэкарацыямі.

